

רבינו

במשנתו של כ"ק מרן רבינו שליט"א בדרכו של ר' אשר זצ"ל

דבר המערכת

תקופת מבחן

מעולם לא היו בתי החולים עמוסים כל כך. הרופאים התרוצצו מחולה אחד למשנהו, לאחד מדדו חום, לשני סיטורציה, ואת השלישי חיברו למחולל חמצן. ידיהם של אנשי הרפואה היו עמוסות בעבודה, מבלי יכולת לנוח לרגע אחד. כל רגע של מנוחה פירושו החמרה במצבו של אחד החולים.

תקופת הקורונה זכורה לכל אחד מאיתנו מהחווייה האישית. יש הזוכרים את מנייני המרפסות, יש שאינם מסוגלים לשכוח את חתונתם שהתקיימה בצמצום אנושי ובמינימום הדר, ויש משפחות הנושאים עימם צלקת של כאב ואובדן שלא יתמלא עד תחיית המתים.

אבל מי שבאמת חוו את התקופה הזו, במלוא עוזה, היו אלה אנשי הצוותות הרפואיים בבתי החולים. הללו עמדו בשדה הקרב האמיתי, נלחמו על חייהם ובריאותם של חולים שרק ביקשו לנשום ולחזור לאיתנם, להתמודדויות השגרתיות של החיים.

בתקופת הזמן הראשונה לא התאפשרה

כניסה של מלווים ובני משפחה לעמוד לצד יקיריהם. החולים נאלצו לשהות לבדם במשך כל שעות היממה, מה שהעבי על מצב רוחם והקשה על הריפוי. לאחר כמה שבועות התקבלה ההחלטה לאפשר לבני משפחה להיכנס ולשהות ליד החולים, לפרקי זמן מוגבלים ובמיוגן מתאים.

אחד מאלה שהועידה ההשגחה לשהות לצד אביו שנדבק בנגיף, היה יהודי חשוב העוסק בזיכוי הרבים. מידי יום היה מגיע לבית החולים, מתמגן כהוגן, נושא תפילה קצרה ונכנס לחדר בו אושפז אביו יחד עם עוד מספר חולים.

ככל שנקפו הימים הבחין מידענו בתופעה פלאית של ממש.

לפני שנאלץ לשהות לצד אביו במחלקת הקורונה, דמיין את המחלקה העמוסה כמו מחלקה מלאת עצב ועייפות, מחלקה שבה הרופאים חסרי כוח וחסרי מוטיבציה, מותשים ונרפים. והנה מתברר ההיפך. הרופאים המטפלים נראו כמו מי שנמצאים בשיא פריחתם, חיים ומלאי עוז ורצון להוסיף עוד ועוד משימות,

הכבוד
לפי? בין משל לנמשל

ויטח
פחית למקלט מכשרי אחזה

מיכלת
האיש המוכשר הבנות בדרך

אימה
בשוחקים מעשהו באפנה

פרצה
הפתיחה! יריעה שוחדת

קליפת
פוסלית אויפן וועג

כחי
ועצם ידי? בעצמך תנחני

גיבור
עול. קרויין חיים

הצצית -
לנע ענינו התורה והדרך

פרשן פלטי -
פדי בכיר שיחת פריעם

לקחים בעבודת ה' דרך משל ונמשל שזכינו לשמוע
מפי כ"ק רבינו שליט"א.

הכבוד למי?

של:

בעיניו – ורק בעיניו – של המושל
כנצח, דרכו כפות רגליו של המלך
בשערי העיר.

בתחילה אף למושל עצמו – היה
קושי מסוים לזהות את פני המלך
כשלבוש בביגוד קל ופשוט, אך
מספר רגעים לאחר מכן קיבל את
פניו בצהלת שמחה.

וכך התהלך המושל בבגדיו ומדיו
הנאים והרשמיים, ולצידו מתהלך
המלך ה'פשוט', בבגדיו האזרחיים.

ובעודם מתהלכים ברחובות
העיר, כל אזרח שרואה אותם –
כורע לפנייהם ומברכם לשלום.

"תגיד, למי הם משתחוים
כעת?" פנה המלך אל המושל.

"לא נעים לי, אך ככל הנראה הם
משתחוים אלי ולא למלך שהם אינם
מכירים אותו כלל..." ענה המושל
בבושת פנים מסמיקה.

ורק נתאר באמת, מה מתחולל
בקרביו של המושל באותם רגעים,
איזו מלחמה איתנה משתוללת
שם... הבושה והכלימה משתלטים
על כל גופו ונפשו...

איך מעיזים האנשים לכרוע לו
ולא למלך הרם שניצב על ידו...

פני המושל נבהלו ברגע
הראשון, כאשר קיבל את
האיגרת המלכותית לידי.

"בכבוד רב שמחים אנו לבשר על
החלטתו של המלך" נכתב ביריעת
הקלף, "כי במשך השבוע הקרוב
יבוא הוא לשהות ולסקור את פני
המחוז בו אתה מושל.

במהלך הביקור יהנה המלך לקבל
סקירה מקיפה על המחוז מפיו, ומפי
הצוות הנהדר שלך"

עיניו התעגלו והתבקעו.

המלך. בעצמו. יבוא. אלי. לעיר
שלי?! והלא עלי להתחיל בהכנות
הרבות לקראת ההפתעה הגדולה
שנחתה על ראשי.

אך משקרא את חלקו השני של
המכתב, נרגע וחזר לעצמו:

"המלך מעוניין לראות את אנשי
המחוז – כפי שהם! את הערים –
כפי שהם!

לכן, החליט ירום הודו כי יבוא
לעיר מחופש בלבוש אזרחי ופשוט,
ואילו אתה תצעד על ידו, כאילו הנך
משוחח לתומך עם ידיד קרוב, וכך
יוכל המלך לסקור את העיר – כפי
שהיא!" ונחתם המכתב בטבעת
המלך.

לאחר כשבוע ימים שנדמו

של:

מותר לקבל מחמאות בשמחה,
ואף להשיב עליהם בחיוך נרחב
ומסמיק, אך רק אם נכיר שהם
בעצם שייכים לבורא שממנו אנחנו
חיים ומקבלים כוח – וגם כבוד...

כך, תיארנו הצדיקים,
איך עלינו להתנהג בעת
שמתעטרים אנחנו בגינוני כבוד
ותפארה.
לקבל את הכבוד ואת התשבחות
– זה בסדר גמור.

הם התרוצצו כמו מלאכים לבנים בין מיטה
למיטה, נלחמו בלב מלא מוטיבציה למען
המאושפזים.

הרופאים נראו חיים יותר מתמיד.

באחת מההפסקות הקצרצרות שהרשו
לעצמם הרופאים לקחת, ניגש היהודי לאחד
הרופאים ושאל אותו: "אמור לי, כיצד אינכם
מתעייפים? כיצד יש לכם כוח לבוא בכל יום
מחדש למחלקה, תוך שאתם יודעים כי יום
עמוס עד להתפקע ממתין לכם במחלקה?
למה אינכם מבקשים חופשות והפסקות?"

המבט שקיבל בתמורה לשאלתו, היתה
מלאת תימהון.

"ברור! לתקופה כזו ציפינו כל חיינו,
אם כמובן נוריד את הכאב של החולים
ומשפחותיהם, אך לתקופה מאתגרת שכזו –
התכווננו כל חיינו! כמה למדנו על מצבי חרום,
כמה תרגלנו, כמה התאמנו, והנה סוף סוף
מגיע רגע שבו אנו יכולים להשתמש עם כל
מה שלמדנו, לסייע לאנשים למרות האתגר,
להוציא מכאן כמה שיותר אנשים בריאים
למרות הקושי – היש לך סיפוק ממריץ יותר
מזה? בשביל מה השקענו עשור שנים של
לימודים מקיפים, אם לא בשביל השבועות
הללו?"

תשובת הרופא מקבלת משנה תוקף אצלנו
בימים אלה, ימים של ניסיונות באמונה,
כשהקולות העולים משדה הקרב נוטים ב"ה
ל'הצלחות כבירות', לצהלת 'כוחי ועוצם ידי',
והלבבות שלנו עומדים מולם ובוהים בהם.
זוהי תקופה של אתגר גדול באמונה.

אבל הבה נשאל את עצמנו: בשביל מה
התכונו, ומתכוונים כל כך הרבה שנים?

למדנו את ספרי ר' אשר וה'שפת אמת'
ועוד, שמענו שיעורים ושיחות, העמקנו
בתוך נפשנו עוד ועוד, התחזקנו ושיננו את
עיקרי האמונה הפשוטה והצרופה, בשביל
מה אם לא בשביל הימים הללו?

זה הזמן להוציא את ה'נשק' שאגרנו
במשך החיים, לשלוף כל חיזוק אפשרי, כל
צלוחית של מי אמונה זכים וצלולים.

כי כעת איננו באימונים, כעת זה המבחן
האמיתי!

שיח פתוח על העולם
הפנימי שלך...

מבשרי אהבה

הרה"ח מנחם רובינפלד הי"ו

ויכוח מחיין למקלט

– 'אשרי אדם מפחד תמיד', זה כבר פסוק מפורש!

השכן התייאר. העיתון בער בין כפות ידיו, והוא היה סקרן עד אימה לדעת מה בדיוק קרה בנתנו.

אבל באותו בוקר, כשחשבתי על הוויכוח המוזר שהיה בינינו, הבנתי שאכן, יש כאן שאלה אמיתית.

מצד אחד, כולנו יודעים שפחד זה סוג של היפך האמונה. מי שמאמין – הרי לא מפחד...

אבל מצד שני, איך אפשר לצוות את הפחד הטבעי להיעלם מהשטח? זה הרי באמת מפחיד!

ואז, כמו בסיפורים, צינתק הטלפון – ועל הצג: קול ספינקא.

באותו יום, שלח הרבי געדאנק מוקלט – בדיוק על הנושא הזה. ברשותכם, אביא אותו כאן, לפי מיעוט הבנתי:

הקדוש ברוך הוא שולח לך רגש של פחד. זה רגש טבעי, ואל תנסה לחנוק אותו.

האם יש לריבונו של עולם בעיה עם הרגש הזה? האם צריך למחוק אותו מהמפה? ממש לא. הוא שלח את הפחד הזה – למטרה מסוימת.

כל השאלה היא, מה אנחנו עושים עם הפחד הזה:

אם אנחנו לוקחים את הפחד להבנה שהנה, הקירות והתקרה שתמיד סמכתי עליהם, הקרקע היציבה שתמיד סמכתי עליה, הבריאות והעוצמה האנושית, המדינה ומערכות היישוב – כולם מתבררים כחסרי יציבות, ואם כך – אין לי על מי לסמוך בעולם הזה, רק על מי שאמר והיה העולם – השתמשתי עם הפחד הזה כמנוע לחיבור.

אבל אם הפחד הזה רק גורם לי לחפש עוד יותר אחיזות, אם הוא מערער לי את השלווה וגונב ממני את עצמי – זה כבר פחד של היפך אמונה.

לפחד? זה בסדר.

ללכת למקלט? גם זה מאה אחוז.

לאבד את השמחה והשלווה בגלל הפחד? זה כבר לא.

לרקות לדפוק בעוז, ולפה היבש להפוך לעוד יותר צחיח.

אבל כבר הייתי בפנים...

"התכוונתי – לך לאומן שעשאני!"

הוא הביט בי בעיניים מוזרות.

"כן, ר' חצק'ל!" האמת שלא ידעתי מה שמו, אבל כבר לא היה אכפת לי, ממילא כנראה לא יבחר בי לשידוכים, פחדן שכמותי, "הקדוש ברוך הוא ברא בי מערכת רגשית, ואחד מהרגשות המאוד דומיננטיים שיש בתוך אותה מערכת – הוא רגש הפחד. מה אתה רוצה שאעשה? שאתכחש לזה? שאקבור את זה? שאגיד לעצמי בקול עשר פעמים – 'אני לא מפחד, אני לא מפחד'?" שאהיה שקרן?"

השכן, שכנראה נדהם משינוי השם המהיר שנעשה לו, רק הגביר את מתקפותיו הליליות. "מה זאת אומרת 'יש לי רגש של פחד'? אבל הרגע אמרנו ש'והעיקר לא לפחד כלל'!"

"אז מה, רבי נחמן מברסלב בעצם אומר שצריך להתנתק מהרגשות? לקבור אותן?" "יירטתי, וחוז' מזה

**ואז, כמו בסיפורים,
צינתק הטלפון
- ועל הצג: קול
ספינקא. באותו יום,
שלח הרבי געדאנק
מוקלט - בדיוק
על הנושא הזה.**

אומרים שהעולם מתחלק לשניים: אלו שיש להם ממ"ד – ואלו שנאלצים להתעורר באמצע הלילה מהתרעת פיקוד העורף, להתלבש במהירות, לקחת את הילדים הישנים והמבוהלים על הידיים, לרוץ במדרגות עד לקומת המינוס, להצטופף יחד עם עוד שלושים שכנים במצב 'שינה' בתוך מקלט בטון אפרורי, להקשיב לפיצוצים העזים מבעד למסך השינה, לספור עד עשר דקות, לנסות לשמור על מינימום פעילות כדי לא להפסיק את רצף השינה – ואז לעלות שוב בחזרה, יחד עם כל הילדים שבינתיים הספיקו להתעורר ולחגוג, רק כדי למהר שוב כעבור כמה דקות אל קומת המינוס...

אני, בכל מקרה, שייך לסוג השני. ומה אומר לכם? לא פשוט.

ועכשיו תצרפו ל'לא פשוט' הזה את אותו שכן חכם, שבדיוק ירד לקחת את עיתון הבוקר, ובעודו רואה אותי נשרך בחזרה לביתי מהמקלט – שאל אותי בלגלוג:

"אה, אתה מאלה שמפחדים?"

הייתי עייף וישנוני מכדי לענות, אז הוא ניצל את זה:

"נהיית לי פחדן, אה? יורד למקלטים, פוחד מפיצוצים... עוד כמה ימים ככה – ואתה חוזר לחבוש מסכות קורונה..." עדיין הייתי עייף כנראה, ולכן יצא לי רק חצי משפט מהפה:

"לך לאומן..."

"אומן! אתה מדבר איתי על אומן?" הוא התלהט, "ר' נחמן הוא הרי זה שאומר 'והעיקר לא לפחד כלל', ואתה – אתה מעז להציע לי לנסוע לקברו?" ניסיתם פעם ויכוח על הבוקר? אם לא, פשוט אל תנסו. זה מתיש, גורם

ליכון עשאים על פי
דרכו של ר' אשר

הפניית דרך

הרה"ח יהודה גבירצמן הי"ו

מעלת האיש המכוער

- אליהו המכוער -

הסיפור מוזר מאד, אך עם זאת הוא מאלף מאד - עפ"י פירוש רבי צדוק הכהן מלובלין (בספר פרי צדיק):
בעל התוספות שם, במסכת דרך ארץ מפרש שאותו אדם היה אליהו זכור לטוב שנתכוון שלא ירגיל עצמו בדבר, שתהיה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה. עצם המעשה בא ללמד, שיכול להיות שגם האדם המכוער בחסרונות בתכלית,

- תנו רבנן מעשה -

אלמלא מקרא הבא כתוב, אי אפשר לאמרו, התלמוד בבלי במסכת תענית (כ).
כתב:
תנו רבנן, לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז.
מעשה שבא רבי אלעזר בן רבי שמעון ממגדל גדור מבית רבו, והיה רכוב על חמור ומטייל על שפת נהר, ושמוח שמחה גדולה, והייתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה.

נזדמן לו אדם אחד שהיה מכוער ביותר.

אמר לו: שלום עליך רבי! ולא החזיר לו.

אמר לו: ריקה, כמה מכוער אותו האיש! שמא כל בני עירך מכוערין כמותך?

אמר לו: איני יודע, אלא לך ואמור לאומן שעשני כמה מכוער כלי זה שעשית.

כיון שידע רבי אלעזר בעצמו שחטא, ירד מן החמור ונשתטח לפניו, ואמר לו: נעניתי לך, מחול לי! -

אמר לו: איני מוחל לך עד שתלך לאומן שעשני ואמור לו כמה מכוער כלי זה שעשית.

היה רבי אלעזר מטייל אחריו עד שהגיע לעירו.

יצאו בני עירו לקראת אותו 'מכוער', והיו אומרים לו: שלום עליך רבי רבי, מורי מורי!

אמר להם הלה: למי אתם קורין רבי רבי? - אמרו לו: לזה שמטייל אחריו (לר"א).

אמר להם: אם זה רבי - אל ירבו כמותו בישראל. - אמרו לו: מפני מה? - אמר להם: כך וכך עשה לי. אמרו לו: אף על פי כן, מחול לו, שאדם גדול בתורה הוא.

אמר להם: בשבילכם הריני מוחל לו. ובלבד שלא יהא רגיל לעשות כן.

מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש: לעולם יהא אדם רך כקנה ואל יהא קשה כארז.

להתחזק בליבו בטענה זו שהוא גם כן מהשם יתברך.
ואת זה גם יש לכוון במה שאמר דוד המלך ע"ה 'אם אֶסֶק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שָׁאוֹל הַנֶּף'.

הפירוש הוא, אם בעת שאדם הולך במדרגות גדולות ובהשגות עד לשמים ויודע 'שם אתה' - שהוא רק מכוח ומעזר ה' יתברך, אז אפילו כשיזדמן לו לפעמים נפילה שהיא 'ואציעה שאול' אז גם כן 'הנף' ויוכל להתחזק בזה שלא ייפול בעצמו ובכוח הזה יתחזק לשוב.

וכמו שנאמר "גם אם אֶלֶף בָּגִיָּא צִלְמֹת לא אֶיִרָא רָע, כִּי אֶתָּה עֲמָדִי" - רבש"ע, נכון שאני שקוע בטינופת, אבל אני רוצה אותך, והראיה, אני נופל וקם נופל וקם, בשביל מה אני קם, אם לא בשביל...

- רך כקנה -

ונחזור לדרשת רבי אלעזר, 'לעולם יהא אדם רך כקנה' - היא איננה מכוונת רק לאדם המכוער, כי אם לרבי אלעזר עצמו.

שלא יהא אדם קשה כארז ולא ידון את חברו עד שיגיע למקומו. שיכול חברו המכוער לומר, 'אמנם מכוער אני, אך אינך יודע מה שעובר עלי, אך הקב"ה כן יודע ומתפאר בי, שאני נופל וקם, נופל וקם'.

המעשה הזה מאפיין את גדולי ישראל, כפי שכאשר הכיר רבי אלעזר שחטא, נהג בעצמו הכנעה.

ירד מן החמור ונשתטח לפניו, ואמר לו: נעניתי לך, מחול לי! והיה מהלך אחריו עד עירו (!).

- מדוע נופלים? -

עם זאת, חשוב שלא יאשים אדם את עצמו, 'כמה מכוער אני', מה שמביא לשנאה עצמית.

פן תשמע בת קול, לך ואמור לאומן שעשני כמה מכוער כלי זה שעשית.

שהרי הקב"ה טבע באדם מידות רעות, שיכיר מהן, 'שאם אינו עוזרו, אינו יכול לו' ואיננו בא עימו בטרונא.

אז מדוע נופלים ונופלים?

אדם נופל כאשר אין לו עזר מבוראו ית"ש, כדי שיבין שאם עומד בניסיון זה לא מכוחו אלא מסיבה שה' שולח לו.

וכל כך, כדי שלא ייפול בגאווה, 'כוחי ועוצם ידי'.

וכך נקשר אדם לבוראו.

כשיזדמן חלילה מכשול לפניו, אז אחר המעשה יוכל להתחזק בליבו בטענה זו שהוא גם כן מהשם יתברך

יוכלו להיות מעשיו רצויים לפני ה' יתברך. אם מתגבר על יצרו אפילו מעט בדברים המגונים שלו, שיוכל לראות ולחיות שכך הטביע בו ה' יתברך מתולדתו שיהיה זה עסקו בעולם הזה.

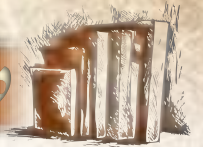
וזוהי הטענה שאמר לו אליהו - לך לאומן שעשני.

והתגברות שלו נגד טבעו תוכל להיות יותר רצויה לפני ה' יתברך, מאותו האדם שנברא במעלות ומדרגות גבוהים.

- אל תנזים! -

והנה בוודאי שלא כל אדם יוכל לעשות טענה זו לעצמו, וחלילה יהיה 'הותרה הרצועה' לעשות מה שלבו חפץ.

רק האדם שיודע בנפשו שכל המעלות, כל המדרגות הגבוהות שמשיג, הם רק מה' יתברך ולא מכוחו והשתדלותו כלום. הוא זה שלפעמים, כשיזדמן חלילה מכשול לפניו, אז אחר המעשה יוכל

אימה בשחקים

| פרק ראשון |
טיסה נעימה

"נוסעים יקרים! שלום וברוכים הבאים לטיסת אל על" הדהד קולו של הדייל מתוך הרמקולים האפורים בהירים מעל למושב המטוס, שהיה גדוש ומלא עד אפס מקום.

"נא להדק את החגורות לקראת ההמראה ולהישמע להוראות הדיילים" המשיך ופירט בקולו את הנחיות הבטיחות הנחוצות לקראת ניתוק המטוס מהקרקע. ובינתיים, שאר הדיילים עברו וסרקו את הנוסעים, החגורות והמושבים, הכול נמצא תקין לחלוטין והמטוס התרומם אל על.

המפות הצבעוניות שבמסכי המטוס הצביעו על היעד: מילאנו. וכך חלפו להן כשניים וחצי שעות טיסה נוחה, רגועה ושלווה, בין נתיבי הרקיע.

| פרק שני |
"איך נצא מפה?"

אך, לפתע נקלע המטוס למערבולת אוויר. כנף לימין וכנף לשמאל. תנודות המטוס החלו לחלחל בקרב הנוסעים... "משהו יקרה פה!" – הם הבינו. הם נכנסו לתוך פאניקה מפחידה שנמשכה דקות ארוכות.

הרעש וההמולה שהיו במטוס – הרקיעו שחקים – תרתי משמע... החל מהמבוגרים שלא יכלו לעמוד בלחץ השוטף את נפשם, עבור דרך הצעירים שדאגו לעתידם, וכלה בצווחות הפעוטות שהעלו ענני דאגה קודרים. אורות המטוס החיצוניים הבהבו וזעקו לעזרה.

הדיילים הסתובבו הלך ושוב על מנת להרגיע את הנוסעים.

הם הסבירו להם כי המטוס עוד עתיד להתייצב חזרה למסלולו הקבוע.

"נוסעים יקרים" שוב הדהד קולו של הדייל מהרמקולים, "אל דאגה. אנחנו מבקשים מכם, אנא! שבו על מקומכם, אל תקומו ותעמדו, זה לא יועיל מאומה!"

אמנם מדובר במספר דקות בלתי נעימות, אך בעז"ה לא נאבד את הדרך ליעדנו הנחשק שעייני כולנו מצפים בכיליון לראותו.

אך כל אלו לא נראה שהועילו, ולו במעט.

הנוסעים רצו להתרגז על צוות המטוס, אך ידעו היטב כי – לא הם אלו שאחראים לאירוע כאן, בין שמים לארץ, הם לא אשמים לעננים שהחליטו לשעשע אותם קצת.

להאשים – הם לא האשימו, אך הם בהחלט הטילו צל כבד של ספק ביכולת הטייס וצוותו להובילם בבטחה אל מקום מבטחים.

"א י י" ליבם לא הניח להם, הטענות, השאלות, התהיות נשמעו כולם בעירבוביא ויצרו הרמוניה מושלמת של זעקה ודאגה.

| פרק שלישי |

נוסע בהול, ילד עליז

נוסע אחד, בלט בהתנהגותו ובתנועותיו הלחוצים, אולי מכיון שטיסה זו הינה מהטיסות הראשונות שלו, אולי.

כולו סועה, מזיע, מטיף מוסר למי שרק יכול – ובצדק, הרי א"א לדון אדם כזה, בזמן כזה, ובטח שלא במקום כזה.

אך, מחזה נדיר ביותר עצר אותו. עצר אותו מכעסו, מתסכולו הגובר, ממבטיו הנואשים והנרגזים – כאחד.

או שפשוט יותר: עצר אותו מלכת. ילד קטין צד את עייני הכועסות למספר

רגעים.

כן, ילד. רך בשנים. לא נראה שכבר השלים את שנתו העשירית.

עיניו ברקו וזהרו, רגליו התנופפו בזו אחר זו, מעלה ומטה.

ידיו נזרקו לצדדים בקלילות ובעליזות, מדי כמה רגעים כפיו מחאו זו אל זו בצהלה.

צחוק מתגלגל ומשעשע נלזג מפיו.

והוא עומד שם, מולו.

ארשת פניו הוחלפה באחת. הוא נאלם דום.

"מה קורה אתו?" תהה.

תחילה נדמה הילד בעיניו כלקוי בנפשו, יותר נכון, כילד...

"מה הוא מבין" – תיאר לעצמו.

אך כשראה את דמעות בני גילו של הילד, הבין הוא שהילד לא צוחק לריק. 'משהו טמון כאן' – ריצדה המחשבה בראשו.

| פרק רביעי |
מי הטייס?

"תגידי, ילד, אתה לא רואה שהמטוס נזרק באוויר כמטלית ברוח עזה?"

ואתה? כל תנודה במטוס, רק גורמת לך להישפך מצחוק. מה עובר עליך???"

הילד נדרך לרגע, ולפתע שוב התבקע צחוק מפיו, הפעם היה זה צחוק מעורב בהומור:

"מה אתה לא מבין! היודע אתה מיהו הטייס?"

אבא שלי הוא הטייס... אבא שלי יושב ומנווט את המטוס הזה...

ואבא שלי לא יעלה אותי על מטוס רעוע. הוא לא יעלה אותי על מטוס לא בטיחותי.

הוא מטיס מטוסים לא מהיום, וגם לא מאתמול. הוא מכיר היטב במצבים הללו, ואם הוא יושב שם ואומר לי להירגע – אז אני רגוע ושמח!"...

...

הסיפור עצמו, נכתב כשנשמנו את אוויר המלחמה שאפף את ארצנו הקדושה.

אך המסר? המסר שייך ומתאים גם כעת, כששכנה הסערה ורוחות המלחמה חדלו מלנשב.

בכל כאב ובכל מקרה בו אנו מוצאים את עצמנו עומדים חסרי אונים למול המצב, יכולים אנו לצאת מכלל שליטה באופן טוטאלי...

אך כשהבורא מנהיג אותנו?...

פרצה המלחמה!

כעת, כשבחוץ דעכה האש, בפנים, בתוכי נימי הנפש - שם מתחילה המלחמה...

בתפקיד?

חד וברור הטיל אותנו הבורא כאן, בעולמו שלו. והוא: להפוך את מציאות העולם ל"עולם של אמונה". נקודה. אבל איך? **אין ממלאים תפקיד כה חשוב ויקר?**

(100% הצלחה לעולם לא נביא, אין ביכולת האנושית להביא נתון זה, אך כעת נתמקד במה שאנחנו כן יכולים למלאות) ובכן, האדם; הבריה ההיא ש"מנהלת את כל העולם"... הינו בסה"כ **צינור**. חלול, נקי.

והבורא, שייצר את הצינור ההוא, בוחר להעביר דרכו מים. אוהו מים. הרבה מים. ובהגיע הזמן, כשהוא מחליט כי **כעת הוא** מעביר כאן מים – **המים זורמים**, בלי שום בעיה.

והוא מעביר דרכו לא רק מים. פעם זה פחד; פעם זה שמחה; פעם זה כאב; פעם זה קנאה; פעם זה שנאה, ובכל המעברים הללו, עלינו לקשר אותם ישירות לבורא ולשאול את עצמנו **"מה זה? מי זה?"** אך הבעיה היחידה שנותרה פתוחה, היא איך מקשרים זאת אל הבורא?

לכן ניטול בשביל הענין את אחד המידות שהוא טבע בנו – **הפחד**. כנראה שחלק לא מבוטל מאיתנו חיים בתוך טעות מסויימת. כשהפחד מופיע, אנחנו מיד חושבים "אמונה! הבורא הוא זה ששלח את הפחד הזה! אמונה!" לא. ממש לא.

הפחד עצמו – **הוא הבורא!** הוא לא שלח לנו פחד, הוא **בא אלינו** בתוך פחד! והרי בשני כנפיים הוא מדבר עימנו. באהבה – וביראה.

וכשצף הפחד – הרי לנו סימן כי כעת ברצונו לדבר עימנו דרך ה"יראה". אנחנו מקשרים את הפחד לבורא. ולמעשה, מה מדברים איתו? הוא הרי כעת בא אלינו, אז על מה נשוחח?

"אבא! תציל אותי מהפחד הזה! זה

טורף את נשימתי ואת נשמותי, איני עומד בזה. הצילני!"

ואז, כשאנו מבינים שהבורא, הוא הפחד, באותו רגע – נכנסים אנו לשמחה שפורצת גבולות!

יען לפני רגעים מועטים היינו שרויים בפחד נורא ומבהיל, בהיסטריה מטרפת, וכעת כשתפסנו את עצמנו והשכלנו להבין מי הוא זה שנחבא בתוך הפחד – אנחנו רגועים. שלווים.

שמחים וצוהלים על הזכות הנדירה שנפלה בחלקנו! אנחנו מבקשים ממנו "תציל אותנו מהפחד הזה, שנגלה שזה אתה!"

נו, נענה הבורא לתפילתנו, הוציאנו הבורא ממיצר למרחב. שערי השמים נפתחו בפנינו.

אך, לא חולפות מספר שעות (ולפעמים גם דקות) ולפתע, אנחנו נכנסים למקום אחר. לפתע אנו גדולים ומצליחים, לפתע אנו מוכשרים ומחוננים.

הלו, רגע. מי אתה? לפני מספר שעות איפה עמדת? כולך בכי ודמעות חמות על לחיך, ולפתע... ולדאבוננו, זו המציאות.

כי טבע העולם מעיד, כי עד לרגע בו ניקבר (גם כשתצא נשמתנו מאפינו – עדיין נחיה כך, עד לקבר!) נחיה בגדלות ההיא שעולה ושוצפת את ליבנו.

כן, וגם אם עבדנו על עצמנו, ונהפכנו לעויבים, אמיתיים. נכנענו והרכנו ראש, נפלנו וקמנו – שום דבר לא יועיל! לעולם לא נשנה את הטבע המוכח: **הגדלות משתלטת בנו!**

וכשהיא משתלטת? **אבוי!** אנחנו לא נותנים לבורא להיכנס אלינו. אם אנחנו ממלאים את העולם שלנו בכוחות עצמנו, **אין בדיק יש מקום לעוד אחד? איך???**

אנחנו לא מפנים לו גישה לנהל אותנו. ואח"כ עוד בוכים למה הוא הביא עלינו את הפחד...

עוד יותר. אומרים אנחנו בכל יום בתפילת 'עלינו לשבח' – **'אפס זולתו'**, אבל אנחנו לא חיים שאני אפס! **אנחנו חיים בדיק הפוך!**

אז איך אנחנו מעיזים לשקר, ככה, במצח נחושה?...

רק שניה. מהי התוקפנות הזו? מי אמר לך שאיננו חיים ב'אפס זולתו'?

אהה. פשוט מאד. בוא ונצא רגע החוצה. כשחברך הקרוב יעיז שלא לנפנף לך לשלום... אני רק רוצה לשמוע את מטר הקללות שיצאו מפיו...

כן! **כי אנחנו לא חיים שאנחנו לא יותר מ"אפס זולתו"**.

אז מה עשה הקב"ה בשביל כך? הוא בא, שולח לי צביטה קטנה וצורבת (כל אחד בשלו, לא משנה) ונשמתי פורחת ממני... איני עומד בזה! (ניסיונות העבר מעידים שהפחד, כשהוא תוקף את האדם, הוא לא משאיר ממנו כלום! כלום! חוץ מהפחד עצמו...) וכל זאת במקום לפקוח עיניים ולראות מי הוא זה שטמון כאן בתוך הצביטה ההיא, שלעננינו היא 'פחד'. ומהי התועלת? הוא מפנה אצלנו מקום.

נו, אז כעת כשברוך ה' ראינו ניסים גלויים במהלך השבועיים (סליחה, 12 ימים) האחרונים, וכעת אנחנו יוצאים מהם בסיעתא דשמיא בשמחה ובשלווה. כעת, כעת מתחילה המלחמה!

המלחמה ההיא, שלא לאבד לרגע את החיבור עם הרבש"ע! לא להיכנס לגדלות הנוראה, היא זו שפורצת ממש כעת בתוכנו.

אל לנו לשכוח לרגע מיהו בעל המלחמות ומיהו עושה השלום.

רק הוא!

ואנחנו? אפס זולתו...

רסיסי אורה מכ"ק רבינו שליט"א שנלקטו בנסיעות ובהזדמנויות שונות ע"י המשב"ק הרה"ח אד"ה וייץ הי"ו

תהלים // חלק ב'

לך עם האויב!

"לְמָה קֹדֶר אֱלֹהִים בְּלַחֵץ אוֹיֵב" (מב, י)

המעניין בפסוק זה הוא, שבמזמור שלאחריו, מזמור מ"ג, נכתב "למה קודר אתה לך בלחץ אויב", מדוע שינה דוד המלך ע"ה את הלשון בין 'אלך' ל'אתה לך', מה החילוק בין שני הפסוקים הללו? כדי להשיב על שאלה זו קודם עלינו להבין מהו המושג 'אויב'.

בדרך שבה צועדים אנשי העולם הזה 'אויב' נתפס כאחד שרק יזוז מן הדרך ויסתלק מעינינו, שלא יוכל לחיות איתנו יחד. אחד שלא נעים לנו בחברתו ולכן אנחנו מייחלים להסתלקותו.

אך לפי ה'דרך' האויב ממש שונה. לפי ה'דרך', אויב הוא אחד שדרכו נוכל להתחבר לבורא. הוא אמנם מורט לנו את הכוחות והעצבים, אבל דווקא לכן אנחנו מתחברים – דווקא דרכו – אל הבורא. לכן, כאשר ניתקל מול האויב, אמנם הוא ינגן לנו על מיתרי העצבים... אך זה שווה! שווה להתחבר לבורא!

אך כל זה לא בא על רגל אחת. כאשר עומדים על מפתן ה'דרך' היא קשה. היא דורשת מאיתנו כוחות על – אנושיים, עלינו להפשיל מעצמנו בשבילה, המצב הזה נקרא 'אלך', ואז בא דוד המלך ומתחנן לבורא: "למה קודר אלך בלחץ אויב".

אך לאחר מספר אימונים, לאחר פרק זמן עם ניסיונות על ה'דרך', אז מתחילה היא להיות רכה יותר ונעימה יותר, ואז, כבר לא יהיה עלינו להוציא כוחות כה גדולים בשבילה.

וזה אומר לנו דוד המלך "אתה לך" –

הדרך כבר תרוץ מעצמה, אתם רק תיכנסו אליה והיא תמשיך אתכם, היא תישא אתכם על כנפי נשרים.

קליפה מלובלכת

"אֱהִי ד' שְׁנָאו רָע" (צז, י)

"שנאו רע" אומר לנו דוד המלך ע"ה?!

והרי רק על ידי הרע אנחנו מתחברים ונזכרים מהבורא, אז מהו אם כן הציזיו הלז?

הסביר הרבי: כל אחד ואחד מאיתנו עטוף בקליפה חיצונית העוטפת אותנו ברע, בכבוד, בקנאה, בתאוות ועוד מידות רעות, כל אחד בשלו.

לכן בא דוד המלך ע"ה ומלמד אותנו איך עלינו לבקש מהבורא על השונאים המפריעים לנו בשגרת החיים, 'רבש"ע! תסיר ממנו את הקליפה ההיא, תן לנו גלות את הטוב שבו!'

לא התכוון דוד המלך שנשנא את האדם, רק שנשנא את הקליפה שמחיה אותו, כי אם שנא אותו בעצמו, איך נגיע לבורא?...

'תכלית שנאה שנאתים' אומר לנו שוב דוד המלך, עלינו לשנוא את הקליפה ולא חלילה את האדם עצמו.

עבודה

"נַחֲלִיתִי עֲדוּתִיךָ לְעוֹלָם כִּי שְׁשׁוֹן לִפִּי הָמָּה" (קט, קיא)

'נחלתי עדותיך' – אם ברצוננו להעביר ולהנחיל הלאה את תורת הבורא, את עדותיו לבנינו, למשפחתנו ולחנכם בדרך הסלולה והישרה.

זה יוכל להיות אך ורק כשילמד אותם בסגנון של - "ששון ליבי" – הששון מרמז על הפנימיות של האדם, (ישנם שני מצבים: ששון, ושמחה. השמחה היא בחיצוניות, ואילו הששון נמצא עמוק בתוך פנימיות האדם)

כי מהבחינה החיצונית – כולנו שווים פחות או יותר, כולנו מתלבשים מבחוץ באותו הסגנון עם אותם בגדים נאים ויפהפים,

אך החילוק בינינו נמצא בפנימיות ובתוכן שאנו מוציאים מקרבנו, כל אחד ואחד תלוי לפי העבודה שהוא עובד עם עצמו, אם זה בהתנהגות בשבת ומועדים, אם זה בתפילות ואם זה בלימוד התורה..

כולנו צריכים לעבוד – שם! שם, במקומות האלו שטמונות בנו – שם היא העבודה שלנו, ומשם תצא הדרך הלאה לבנינו ולבניהם!

"שוב היום שְׁמָא תָמוּת לְמַחֵר" (אבות, ב, י)

בעצם, היום עלינו לשוב, שמא נמות מחר? וכי היום איננו יכולים למות? מהי אותה אנחת רווחה שיש לחכות עד מחר?

אלא חז"ל ידעו היטב שאם יגידו לנו שבאותו היום שבו נשוב בתשובה, באותו יום אף נמות, ברור היה שנתייאש מראש...

לכן נתנו לנו 'מרווח נשימה', להתאפס, להכיר את המקום המסוכן בו אנו עומדים, כדי שמשם נוכל לצאת ולמות נקיים מעוון...

יו"ל בסיעתא דשמיא על ידי

מערכת "משנת רבינו"

להארות והערות, וכן לתרומות והנצחות,
ניתן ליצור קשר:

sh035702728@gmail.com

052-710-74-77

ברכת מזל טוב

חמה ולבבית שלוחה בזאת מעומקי הלב בשם קוראי הגיליון,
קדם ידידנו היקר והנכבד, אהוב למעלה ונחמד למטה,
ידי רב לו בזיכוי הרבים להפצת האור, ה"ה

הרה"ח יהודה גבירצמן שליט"א

לעת תת ה' שמחה במעונו

עם נישואי הנכד בשעטומ"צ

יתן ה' ויזכה לרוות נחת מכל יוצאי חלציו מתוך בריות גופא ונהורא
מעליא, אמן.

מאת, מו"ל, מו"ל "משנת רבינו"

שו"ת עם הרה"ג ר' יהודה לייב פרוש שליט"א

שאלה: כעת, כשרוח המלחמה נעלמת מהאופק, איך לא נשכח מהניסים הנגלים שראינו בשבועיים האחרונים, ולא ניסחף אחר תחושת ה"כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה"?

תשובה:

א. שילובים

כדי לתת מענה המתקבל על הדעת, עלה בדעתי להציג מספר עובדות המשקפות את מנת חלקנו, שהיא - דבר והיפוכו.

המעשה הראשון הוא, מה שאמרו חז"ל במסכת ברכות "שלוש מתנות טובות נתן הקב"ה לישראל וכולן על ידי ייסורים, תורה, ארץ ישראל, עוה"ב".

לכאורה צריכים אנו לברר איך הולכים הם ביחד, המתנה של מתן תורה עם הייסורים המלווים את המתנה הנשגבה הזו.

וכן ארץ ישראל, ארץ חמדה טובה וברכה היא, מתנת א-ל והיא, היא ניתנת בייסורים.

והחלק השלישי - עוה"ב. שהיא פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, מצד אחד מתנה, ומצד שני ייסורים.

אי אפשר לחבר את המתנה והייסורים ואי אפשר להפריד את המתנה מהייסורים, ואז באה הצעקה "רבש"ע אחור וקדם צרתנו ותשת עלי כפריך" מלווה בייסורים נוראים.

'רבש"ע' "אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול", 'גם שם ידך תנחנו ותאחזנו ימינך'.

השילוב של מתנה וייסורים אומר דרשני. קשה לראות את החיבור של המתנה והייסורים וגם קשה להפרידם.

ב. פירוד

מורינו הרה"ק רמ"מ מוויטבסק זיע"א, מתאר את פירוד החיות מן הגוף עד ביטול ההרגש, שאין לך יסורים קשים מהם!

כידוע מהחוקרים שכל ייסורי הגוף - מכוח הלב, ובכל דבר בחיים הייסורים הם פירוד הדביקות של הגוף וההרגש, וכן דרך וענין בכל החולשות ר"ל באים

מענין פירוד הנשמה מן הגוף וכו'.

*

ג. שלושה

בעל הפרי הארץ מתאר את העונג שבחיבור בין המתנות לייסורים הנוראים בשעה שהגוף והנפש נפרדים. ונסביר את הענין בדרך משל:

שלושה אנשים קיבלו ארגזים סגורים, ובהם תכולה לא מוכרת. ההוראה של המלכות היתה, שלא לפתוח את הארגזים טרם בואם לבית.

אך בהגיעם לבית הופתעו האנשים הללו בראותם את תוכן ותכולת הארגזים, אחד מצא ספרי לימוד, ואילו השני מצא עפר מן האדמה, והשלישי קיבל ארגז מלא מלאי אבנים טובות ומרגליות.

*

ד. טירחה

זה שקיבל את תכולת העפר מן האדמה היה מאוכזב מהטירחה, הכבדות והעומס של כמה מאות ק"ג בדרך הארוכה, ללא תועלת...

השני, שגילה הימצאות ארגז ספרי הלימוד, הבין שהכל תלוי בו - אם ילמד, ישיג, ואם לאו: חבל על הזמן.

והשלישי, שמצא בארגז את מלאי האבנים הטובות, האם מתלבט בעצמו איך להתייחס למתנה הנפלאה?

האם עדיין אינו ברור לו האם הטירחה והייסורים הגדולים משתלמים לתוצאה הנבחרת?

מובן שהתשובה לא מתאחרת לבוא: מי שהטירחה משתלמת לו, הרי לפניו ייסורים ובסופו של דבר אין לך מתנה גדולה מזו.

*

ה. שכר

החיבור בין המתנה לייסורים בשלשת אגפיה: האחד, הינו דומה לספרי הלימוד, משאיר אותו בצורך ללמוד, אחרת אין כל סיכוי להתקדמות

לברכה וכו', המחייבת למידה.

והנמשל, התורה שהיא מתנת א-ל, נקנית בייסורים שהוא הלמידה.

הדוגמא השניה: ארץ ישראל. מי שמתייחס לארץ ישראל בריקנות ללא ערך, לא ירגיש כל טעם מעפר הארץ.

אבל מי שיקרה לו ארץ ישראל, היא לו מתנת זהב.

ההיכר במתנת ארץ ישראל היא בייסורים העומדים מוכנים לכל ערך והתייחסות.

אך הערך המאחד, הוא הייסורים. בנכונות לסבול בטירחה הגדולה עבור השכר הצפון לעוה"ב אז נוצרה מציאות מחודשת המחברת את ייסורי הנפש עם העונג שיש בחיבור הנפלא של היסורים והמתנות כאחד.

*

ו. תזכור

לשון בעל הפרי הארץ: "והמירוק הוא הזדככות החומר וביטול הרע לגמרי שהיה מעורב טוב ורע בכל המידות, שהגוף חוזר לאיתנו".

הבנת הדברים: אין לך יסורים קשים מהפירוד הנזכר.

לצערנו, מי שנשען על "כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה" הרי הוא מציג רק את חלק הנפרד.

אך הדרך להגיע אל השלמות היא, בהזדככות החומר וביטול הרע.

ואיך תיזכך החומר ואיך תיבטל הרע? רק בקיום ההמשך האמור בתורה "וזכרת כי ה' אלקיך הוא הנותן לך כח לעשות חיל למען הקים את בריתו אשר נשבע לאבותיך כיום הזה".

רק בשלום המתנה והייסורים אז רואים בעליל שהכול מאתו יתברך שמו, כדרשת חז"ל על ג' המתנות הנקנות בייסורים: תורה, ארץ ישראל, ועוה"ב.

בלתי לה' לבדו.

ב"ה פ"ה פ"ה

פרקי קורות דברי הימים, מעשי צדיקים שנשמעו
מכ"ק רבינו שליט"א במשנת בעל ההילולא.

הרה"ק רבי שלמה מקארלין זיע"א || כ"ב תמוז ה'תקנ"ב ||

כסף מנלן?

כשהגיע בנו של הרה"ק רבי שלמה לפרקו, השתדך עם בתו של הרה"ק רבי ברוך ממעזיבז', אשר היה ידוע בקפדנותו.

בזמן חתימת שטר התנאים, התחייב הרה"ק רבי שלמה לשלם את הנדוניה, ורבי ברוך הודיע מראש כי לא יופיע לחתונה כל עוד לא ישולם הסכום המלא.

כאשר התקרב מועד החתונה, קיבצו החסידים של הרה"ק רבי שלמה את הסכום הדרוש והביאו אותו לרבים. אולם, זמן קצר לאחר שקיבל את הכסף – חילק את הכל לצדקה. החסידים נבהלו, אך לא ויתרו: הם הלכו ואספו את הכוח מחדש והגישו לו בשנית – וגם הפעם, מסר הכל לעניים.

בלית ברירה, יצאו החסידים לאסוף את הסכום בפעם השלישית – אבל הפעם הם הצליחו להתאפק ולהביא את הכסף ממש בסמוך ליציאה לחתונה, כך שלא יספיק לחלקו.

ואכן, סמוך ליציאה לדרך, מסרו לו את הכסף – אך גם אז, בדרכו לשמחה, עצר שוב ונתן הכל לצדקה. החסידים חששו מאוד שמא הרה"ק רבי ברוך ימנע מלהשתתף בחופה, אך רבי שלמה הרגיעם ואמר: "אל דאגה – הכל יסתדר".

כשהגיעו למעזיבז' – ניגשו מיד לחופה, והכל עבר כשורה. לאחר שבעת ימי השבע ברכות, ניגש בנו של הרה"ק רבי שלמה אל אביו ושאל: "כשתחזור לביתך, ואני אשאר כאן במעזיבז', מה אעשה אם חותני ישאל אותי על הנדוניה?".

השיב לו הרה"ק רבי שלמה: "בזמן שישאל אותך – הפנה פניך אל הקיר ואמור: 'טאטע, הרה"ק ממעזיבז' חפץ במעות!'"

ואכן, כאשר תמו ימי השמחה והרה"ק רבי שלמה שב לביתו, הגיע ערב שבת.

וכמנהגו, קרא הרה"ק רבי ברוך את שיר השירים כשבניו מקיפים וסובבים אותו כחצי הגורן עגולה. ובהגיעו לפסוק: "צרו המור דודי לי" הסתובב אל חתנו, ורמז בידיו על הכסף, והביט בו בעיניים שואלות.

החתן הסיט את פניו אל הקיר ואמר בשקט: "טאטע, העלף מיר הרה"ק ממעזיבז' וויל געלט" (אבא, עזור לי הרה"ק ממעזיבז' רוצה כסף)
מששמע זאת הרה"ק רבי ברוך, חייך ואמר: "אפילו ברמז קטן – כבר מספרים לאבא..."

גיבור גדול...

זקני הדור היו מספרים, כי בעת שעבר פעם את הנהר, נפל למים והיה בסכנת חיים ממשית.

באותו רגע, עבר שם אדם פשוט ורחוק מאוד ממעשים טובים – אך כשראה את הסכנה, לא היסס – וקפץ לנהר והציל את הצדיק מטביעה.

כאשר הלך אותו אדם לעולמו, נשפט בבית הדין של מעלה. מעשיו הרעים היו רבים – אך מנגד, לא יכולו להשליכו לגיהנום, שכן הציל את חייו של צדיק גדול.

מצד שני, גם לא ניתן היה להכניסו לגן עדן בשל חטאיו. לבסוף, הוחלט לשלוח את נשמתו אל הרה"ק רבי שלמה עצמו – וכל מה שיפסוק, כן ייעשה.

הנשמה ניצבה לפני הרבי וביקשה תיקון.

השיב לה הצדיק: "יש לך שתי אפשרויות: או לחזור לעולם הזה בגלגול כדי לתקן, או – להיכנס לגן עדן, אך שם תעמוד בפני כל הצדיקים ותתוודה על כל עוונותיך, אחד אחד".

הנשמה השיבה: "מוטב שאתוודה בפני הצדיקים, אף אם זו בושה גדולה – מאשר לשוב לעולם לשנים רבות בגלגול".

הצדיק הסכים. הועמדו הצדיקים, והנשמה החלה לפרט את חטאיה. אך מיד כשפתחה בדיבור – אחז בה פחד עצום, בושה בלתי ניתנת לתיאור. היא זעקה: "מוכן אני לחזור שוב בגלגול – רק לא לעבור את הבושה הזו!" וכך היה...

הציצית - לנגד עינינו!

במאכלם, במלבושם, בדיבורם, ובכל מעשיהם.

כעבד שאימת רבו עליו, ועליו לעמוד בשעה שהאדון מצווהו לעמוד ולעשות כל מלאכות אשר צווהו לעשות.

וכך מסביר הוא את השייכות של מצוה זו להמשיך הפסוקים הבאים:

"ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם" - כי בטבע הבריאה, העולם הנגלה מלא תאוות, וכשעין רואה אותו היא חפצה וחושקת בו.

לעומת זאת מצות המלך, מהי מצות המלך? מצותו היא, לעשות ההיפך מהרצון הטבעי ולשנוא את מה שנראה לכאורה כערב לאדם!

ולא יתכן לקיים זאת אלא ע"י התעוררות קדושה נגד היצר הרע, ומתי מתגלת התעוררות זו?

כשהוא מסתכל על הציצית! שהיא סימן עבדותו, ובזה יוכל לכפות את עצמו לעשות את רצון ה' כנגד תאוות עיניו וליבו.

הבורא פנע אותך

ולאחר מכן כתבה התורה "למען תזכרו ועשיתם" - פירוש הפסוק הוא, כמעשה שמסופר על אותו אדם שטפחו לו ציציותיו על פניו וכך ניצל מעבירה חמורה מאד.

וזו באמת המשמעות של הפסוק "למען תזכרו", כי הציצית תזכיר לכם להימנע מן החטא, ועצם ההימנעות מן החטא נחשבת כאילו האדם עשה את רצון ה'. כדברי הגמ' בקידושין (דף לט.) "ישב אדם ולא עבר עבירה נותנין לו שכר כעושה מצוה".

ואולי אפשר להוסיף שהכוח של הציצית למנוע מהעבירה נובע מכך שהקב"ה, במצוותיו, הטביע בציצית כח סגולי זה.

כך שכאשר אנו זוכים להימנע מן העבירה, נזכור שאין זה בזכותנו, אלא רק ע"י הקב"ה המסייע לנו להתגבר על משימה זו שבלעדיו היא בלתי אפשרית, וכבר אמרו חז"ל שאלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו" הלואי ונזכה לך, אכ"ה.

ממנו, ציצית מ'לבן' וחותם מטיט...
אך חברו, מובן שיהיה עליו לטרוח לרכוש ציצית עשויה תכלת, להביא חותם של זהב.
אבל, רק שניה. מדוע זה שקיים מצוות ציצית מ'לבן', מדמים אותו לזה שהיה אמור להביא טיט? מהי האפליה הזו?
מסביר התוספות, למי משתמשים בחותם של טיט? לעבדים.
איך יזהו על העבד שהוא שייך לאדונו?

הציצית, היא מעידה עלינו, על עם ישראל שאנחנו עבדים. עבדי ה'

לכן מטביעים בו חותם של טיט, וכך גם מתקשה הוא לברוח.
כ"כ הציצית, היא מעידה עלינו, על עם ישראל שאנחנו עבדים. עבדי ה'. כפי שמסבירה הגמרא במסכת שבת "כבלא דעבדא תנן" ופירש"י שם ש"זה חותם שעושין לעבד בכסותו לסימן הוכחה שהוא עבד".

מצות הפלך

וזו המשמעות הפסוק "לכם לציצית", יען שהציצית הינה סימן שאנו עבדי ה', אומר ה'אור החיים'.
וממשיך וכותב בלשונו: "ואמר וראיתם אותו וזכרתם את כל מצוות ה', פירוש כשיביטו בסימן עבדותם, יתנו לב שאינם בני חורין לעשות כחפצם

טיט או זהב?

ה'אור החיים' הק', שואל בפרשת שלח (פרשת ציצית) מהי המשמעות של המילים "והיה לכם לציצית"? מה מונח וטמון תחת הציווי הלז?
ואת תשובתו מסביר, ע"פ דברי התוס' במנחות (דף מג:):
התוספות מתייחס שם לדברי ר' מאיר האומר ש"גדול ענשו של לבן יותר מעונשו של תכלת".

משל למלך שקרא ופקד על שני שלישי. לאחד אמר שיביא לו חותם של טיט ואילו לחברו אמר, שיביא חותם של זהב. ומה שיצא זה, שפשעו שניהם ולא הביאו למלך את אשר ציווה עליהם להביא אליו.
מי מהשניים יקבל עונש גדול יותר מהמלך?

כמובן שהעונש המזערי יותר יוטל על זה שלא הביא את הזהב שהיה אמור להביא, ואילו ידידו, שהיה מצווה להביא את חותם הטיט - דווקא הוא יקבל על ראשו עונש מזערי יותר.
וכל זאת למה?

משום שברור לנו שהרבה יותר קל להביא טיט מאשר לתור אחר חותם זהב, ולכן פשיעתו של ההוא מהטיט גדולה יותר, ובאותה המידה, סך עונשו יוכפל ויגדל לעומת חברו - וכאן מסיים התוספות את דבריו.

אבל מה ענין זה של הזהב והטיט - לציצית?

עבדים עם ציצית

מסביר ה'אור החיים': אחד שקיים את מצות ציצית כשקנה ציצית עשויה מ'לבן', מראה הוא שמזלזל במצוה ולא יכול לקנות ציצית עשויה תכלת.
הוא לא יכול להביא טיט? מה ביקשו

• הרה"ח אליהו עשוקוביץ הי"ו •

צוית מכינת...

#1

אנקדוטה מימי הבראשית שנחקה בזכרון ומלווה אותך.

לחמיו כ"ק אדמו"ר מביאלא פשיסחה זצוק"ל שנפטר כשנה לפני כן, ההזמנה הגיעה לבית הרבנית מפשיסחה ע"ה ומטבע הדברים ההזמנה יצרה מהומה רגשית רבה.

מטבע הדברים הייתי אמור לקבל מיד טלפון נזעם, העברה מהתפקיד, הטלת אשמה ודמיינו עוד כיד הדמיון הטובה עליכם, אלא שכ"ק רבינו שליט"א דאג ששום מידע משום מעגל לא יגיע אלי.

רק בחתונה הבאה שלאחמ"כ נרמז לי בעדינות לבדוק היטב את ההזמנות לפני שליחה ורק אז הבנתי את גודלה המהומה שהיתה וגודל המהומה שנחסכה ממני בגודל עבודתו הק'.

כאשר ניגשתי לכ"ק רבינו שליט"א להביע התנצלות על אירוע העבר גם אז התגובה היתה חיוך מכיל ומחזק ואמירה מעודדת להמשך הלאה "כולנו בחזקת סכנה עלינו להמשיך הלאה ולהכיר את הסכנה שלנו".

ישנה אנקדוטה שנחקה ונחקקת בכל פעם מחדש, עוד מימי הבראשית ועד כיום היא חוזרת על עצמה בכל פעם מחדש והיא שתיקה!!!

לא שתיקה רועמת אלא שתיקה מכילה, מנחמת ומעודדת. באחת הפעמים שהוזמנתי לסעודת שב"ק בבית כ"ק רבינו שליט"א אסף אחד הבחורים את הגביעים שהיו על השולחן וערם אותם אחד בתוך השני, מבלי לשים לב הוא מעד וכל גביעי הכסף היקרים עפו על הרצפה הגביעים נפלו וקיבלו מכה, מיץ הענבים והיין שהיה בהם נשפך ואילו כ"ק רבינו שליט"א לא אומר מילה רק מחייך אל אותו הבחור פואת כפות ידיו לצדדים ובחיוך אומר לו "זה יכול היה לקרות גם לי, לא נורא לא קרה שום דבר, מי שלא עושה לא נכשל" - לא רק שתיקה והבלגה אלא עם דחיפה קדימה.

באחת החתונות של בת כ"ק רבינו שליט"א עבדתי על ההזמנות לחתונה, ומבלי לשים לב שלחתי בטעות הזמנה גם

6 יום פורסם...

#2

שינוי תפיסה שהרבי לימד אותך - בשונה מההסתכלות הרגילה של בני אדם.

העולם עוסק מאוד לראות את הדברים בעיניים של טוב ורע נכון ולא נכון, ואילו אצל הרבי לומדים כיצד כל דבר שקורה הוא הטוב והנכון עבורי באותו רגע, והוא הדבר שנשלח אלי מאת ה' והוא הנכון כדי להביא אותי לחיבור ולאמונה בבורא.

הדברים כלפי חוץ נשמעים מאוד פשוטים, אבל נראה שקל לדבר אותם וקשה יותר לחיות אותם מי שיתבונן יראה בהנהגה וההזדרכה של הרבי כיצד ההתנהלות וההתנהגות וכן הדיבורים והתורות שווים הן בראש השנה הן בשמחת תורה הן בפורים והן בט' באב הן בזמני קושי והן בזמני שמחה.

מידת ההשתוות!

הרבי סיפר פעם שמישהו ניגש לר' אשר בפורים ואמר לו שהוא חשב שכיוון שכל השנה נראה כמו פורים אז בטח בפורים יהיה כאן עוד יותר בלאגן, אבל באמת דווקא פורים היה רגיל, ור' אשר ענה לו שכאן בפורים זה כמו כל השנה (מקווה שדייקתי בלשון).

והעניין הוא שניתן לראות את הדברים כפי שהרבי מצטט מהספה"ק "פרי הארץ" 'היינו טעמא דמגילה היינו טעמא דשופר' - כל המצוות וכל המעשים כל העליות וכל הירידות באים לחבר אותנו למקום אחד של אמונה וחיבור.

פרשן פלאטי - נגיף מכיר.

#3

מה הדרך מוסיפה לנו בהקשר האקטואלי?

שלנו. שיהיה ברור אין כאן דרך קסם! כולם מפחדים וכולם מתמודדים מי יותר ומי פחות. הדרך לא פותרת לנו את הבעיות, אבל יש בכוחה להפוך את המצב ממצב של סבל למצב של הזדמנות. הכאב הפחד הלחץ הכל נשאר (אנחנו

הדבר הכי אקטואלי שאני מכיר היום זה שיח סביב מלחמה חרדות, פחדים. (-הדברים נכתבו בזמן המלחמה) הדרך מאפשרת למי שהולך בה להפוך את המעבר הזה להזדמנות למינוף רוחני שמשפיע גם על הגוף ושלווה הנפש

בני אדם והדברים חייבים לעבור אצלנו דרך הרגשות) אבל במקום לסבול מהמצב אנחנו נבנים ממצב של כישלון למצב של התחשלות.

ישנה גם מציאות שכל אחד הופך להיות פרשן מדיני פוליטי בכיר. אבל האמת היא שאנחנו לא יודעים כלום ולא מבינים כלום.

מספרי חסידות ניתן להבין שכל המהלך הזה זה מלחמות

של שרים בשמים ניתן לראות בספרי החברותא שמתייחסים לזמנים של מלחמות כיצד ר' אשר זועק שזה זמן קשה וכולם צריכים להלחם ושהקליפה נלחמת וצריכים להכניע אותה. המלחמה החיצונית הזו היא רק אמצעי עבורנו שנעשה עבודה רוחנית. ככל שנתמיד בה נכניע את כח הקליפה ממילא כלפי חוץ יראו התוצאות של ניצחון. לא מתוך כוחי ועוצם ידי אלא מהשפעות העבודה העצמית.

מלך נעשה גלילי!

#4

ב"ה יש היום הרבה דרשנים שמפיצים אמונה. מהי הנקודה שה'דרך' מוסיפה?

ממקום של חיבור שמביא להכרת ה"אין" ושתביא לתפילה ובקשת רחמים היא שתביא את האדם לחיבור וקדושה.

כמו"כ הדרך מייחדת את העניין שכל העבודה הרוחנית והגשמית נעשית אצל האדם במוח! ניתן לראות כיצד הרבי חוזר ושונה ש"הכל נעשה אצלי" מה שקורה אצלי במהלך הרוחני במח זה מה שיקרה בחלק הגשמי בפועל. אני מתמודד עם סיטואציה גשמית כל שהיא ועל מנת לפתור אותה אני צריך לעשות מהלך שהוא רוחני שמשלב בין 2 כוחות בנפש האדם גדלות והכנעה ורק כאשר אגלה את מציאות ה' דרך הסיטואציה ע"י איזון זה אעשה את חלקי בעניין.

הדרך מוסיפה ועושה סדר ואבחנה ברורה בין הפקרות של קדושה להפקרות של טומאה. בניגוד לדרך העולם הנוטה להסתכל דרך משקפיים של רע וטוב; טמא וטהור; וצד אחד סותר את הצד האחרון ואילו הדרך מלמדת אותנו שיש בכל דבר מהכל, שמצד אחד האדם מחוייב לעשות ולפעול להתאמץ ולמסור נפש, ומצד שני לחיות בשפלות והכנעה.

אותה מסירות נפש והתאמצות אם תעשה בכוחי ועוצם ידי מבלי התבוננות ומבלי תשומת לב 'למה אני עושה, ואיך אני מתנהג, ואיך אני מתחבר דרכה' - יכולה להיות עבור האדם גאווה שרומסת בדרך כל מפריע, ואותה המסירות אם תיעשה

מי יותר שמוח?

#5

געדאנק ששמעת מהרבי ומלווה אותך ברגעים מאתגרים.

לאחמ"כ שאל אותי כ"ק רבינו שליט"א, ישנם 2 אנשים אחד עומד גבוה בסולם ועומד ליפול ואילו השני נמצא למטה אך הולך לעלות מי יותר גבוה?...

המסר של הסיפור והמשל יכולים להתפרש להרבה פרשנויות אני חושב שכל תקופה אני מפרש אותם בדרך אחרת, בכל פעם הם נותנים לי כח מחדש.

במפגש הראשון שלי עם כ"ק רבינו שליט"א סיפר לי על הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב שהיה בים המלח, ואמר לחסידים שלו שכעת אנחנו נמצאים במקום הכי נמוך בעולם, ואם כשאנו נמצאים במקום הכי נמוך הקב"ה שומע את השירות ותשבחות שלנו ואת התפילות והתורה שלנו אז על אחת כמה וכמה שאנחנו נמצאים במקום גבוה יותר... כוונת הדברים היתה הן במקום הנמוך הפיזי והן הגשמי.

אלה, ורק אלה!

#6

לסיום: מה המסר שלך לבחורי החבורות?

תנצלו כל רגע וכל הזדמנות להיות יחד ובאחדות גדולה. לשבת יחד לחבורה השבועית ולמצוא עוד הזדמנויות לשבת יחד ולדבר בדרך עבודת ה', אלו קנייני נצח שככל שתמלאו את המאגרים שלכם בגיל הצעיר תבנו את עצמכם רוחנית להמשך החיים רואים חוש מי שזכה בצעירותו להיות דבוק בחבורות כיצד הוא מתנהל ומתנהג בהיותו אברך.

תנצלו כל הזדמנות להתקרב ולשמוע דא"ח באופן ישיר מכ"ק רבינו שליט"א. בכל הזדמנות תתבוננו היטב בעבודת הקודש של כ"ק רבינו שליט"א הן בזמני התפילות, בשיעורים, באירועי החצר, אם תזכו - תוכלו לראות דברים נפלאים שלא תראו לעולם.